

אופק

פרשת ויחי | טעון גניזה | גליון מס' 283

בנושא: "שפע"

והריקותי
לכם ברכה עד
-בלי די-

תוכן עניינים

הרהורים על חזרה בתשובה

התורה קבעה לנו כמה ימי צום, לא בתור עונש חס ושלום אלא ל-2 מטרות:
א.להזכיר אירוע מסוים ולתקן את עצמינו בהזדמנות זו.
ב.להזמין אותנו לחשבון נפש.
עשרה בטבת מיועד להבנה של חומרת האבידה שהתחיל במצור על עיר הקודש בתקופת בית ראשון, זאת הזדמנות להרגיש את החיסרון שאין לנו בית מקדש. בנוסף בעשרה בטבת יש עוד 2 אירועים: תרגום התורה ליוונית ופטירת עזרא הסופר. הזדמנויות אלו מיועדות להרהור מצווה.
כפי שהזכר הריבוננו של עולם נותן לנו נותן לנו כל מיני סימנים לסייעתא דישמיא, עשרה בטבת אם כן הוא תמרור. אנחנו חיים בשגרה יומיומית המונעת מאתנו מחשבה והאדם קיבל מתנה מיוחדת הבחירה, וממילא להשתמש במחשבה שלו ואם הוא לא משתמש הוא מתנהג כמו בהמה, וזה ירידה. המחשבה זה אור הירידה זה חושך. תלמידות סמינר אופקים יודעות שהתורה היא עבורנו לפיד שיכול כל הזמן להאיר ולחמם אותנו. ובשביל זה נודה לריבוננו של עולם על התמרורים שהוא שם בדרך, גם אם יש חס ושלום ירידות נדע כי מוקשים תמיד נמצאים הדרך לקראת המטרה הרצויה. ננצל את הצום השנה ונתפלל לראות בקרוב את הג אולה.

שבת שלום ומבורך!

דבר המערכת	2
חיים כהלכה	2
דבר הרבנית אסתר	3-7
מה הפשט	3
להתעלות	8-9
ויהי אור	10
מעלעלים	11
בסלי ובמבה דבי סמט	12
התעמלות לחיים אורה כהן	13
החסר שבשפע אילה וסרשטיין	13
שפע אמיתי עדן פולק	14
שפע נאוה בער	14
קלף מנצח חוי רפסון	15
זכיני ניצה	15
להביט בשפע תהילה	16
הרפו ודעו דסי כגורי	17
ותן חלקי נעמי וקסלר	17
ספור לשבת אסתי	18-20
קביצת דיון עדן	21
עלי דרך ציפי	22-23
דירה להכיר	24
אשנבים	25-26
הלולים	27-28

סדבר המערכת

"בקשתי גבורה- וד' נתן לי קשיים שנתנו לי כוח.
ביקשתי חוכמה- וד' נתן לי בעיות להן אמצא פתרון
ביקשתי אושר- וד' נתן לי כוח שאוכל לראות את הטוב שקיים תמיד.
ביקשתי אומץ- ובאו לי סכנות להתגבר עליהן
ביקשתי אהבה- ד' נתן לי הזדמנויות לתת
ביקשתי טובות- ד' נתן לי אפשרויות
לא קבלתי את מה שבקשתי
אבל ד' נתן לי כל מה שאני צריך!

זהו בשפע בעצם..
הקב"ה הוא מקור כל הכוחות כולם: מקור האהבה, הדין, הרחמים, האמת, והשפע
אלוקים- הוא השפע האמתי והמושלם
וכל דבר שהוא נותן ומשפיע על כולנו- אלו חלקים של שפע
אם נוכל להרגיש ולהפנים את משמעות הדבר נוכל אכן לחיות בצורה של "אין לי כלום ויש לי הכול בחיי" שכלום לא
שלנו אבל אנו עטופים ומחובקים בשפע של אלוהים.
להיות מושפעים ממנו זה שפע אינסופי בפני עצמו
וכמו שאם ננסה לחלק את האינסוף לחלקים נקבל המון חלקים שכל אחד בפני עצמו הוא אינסוף
כך גם כשמחלקים את השפע
אז כל טיפות הגשם הן שפע, כמו גם מידתם המדויקת של הגשמים, רכותו של השלג, הברד שמכה על החלונות
וכובעי הרוח, הברק המסנוור והמאיר, הרעם.
כל חיך הוא שפע
וגם כל דמעה
גם החושך הוא שפע
כמו האור
כמו העומק והקלילות
כמו עולמו הפנימי של האדם (פה, השפע הוא בקנה מידה גדול הרבה יותר)
כמו התפילה שנוכל להיות אנשים מושפעים מטובו האינסופי של השם
פשוט כדי שנהיה מלאים מבפנים.

חיים כהלכה
חיה'ה

שאלה מעשית:

האם מותר לנטול ידיים באמבטיה שיש בה שירותים כשהנטילה היא או לסעודה או אחרי היציאה משירותים?
(התשובה: הרב שלמה זלמן כהן:)
באמבטיה שיש בה שירותים -
מלכתחילה- לא.
בדיעבד- בשעת הדחק כשאין אפשרות אחרת אפשר להקל: לנטול ידיים ואז לצאת ולנגב אותן בחוץ.
באמבטיה בלי שירותים -
ראוי להחמיר.

הובא ע"י הרבנית אסתר הורביץ תח"י

במגילת תענית, מפורטים ב"ב פרקים לפי סדר החודשים מניסן הימים שאין מתענים בהם, ובמקצתם אין מספידים (כלומר ימי שמחה, בניגוד למה שמשמע משם המגילה). בסוף המגילה יש פרק "ימי הצומות", ג"כ לפי סדר החודשים מניסן:

"ואלה הימים שמתענים בהם: ... בשמונה בטבת נכתבה התורה יונת בימי תלמי המלך, (תרגום השבעים) והחושך בא לעולם שלושת ימים. בתשעה בו לא כתבו רבותינו על מה הוא. ב' בו סמך מלך בבל את ידו על ירושלים להחריבה". פירוש תוספות חדשים: ספר שלשלת הקבלה על ח' בטבת: נראה לי שרצה לומר שמרוב פחד היהודים עשו תענית ותפילות - והושחרו פניהם - כמו שעשו בימי המן. בט' בו ... בספר כלבו שם מגלה סוד לומר דבו ביום מת עזרא הכהן ונחמיה בן חכליה.

בספר יוחסין ... מת עזרא הסופר ב' בטבת (ובסליחות ל' בטבת: בתשעה בו ... טרוף טורף בו ... עזרא הסופר). ובספר הקבלה להראב"ד, (רבי אברהם בן דאוד, הראב"ד הראשון): ... כוונת ברוה"ק ליום ט' בטבת שנהרג ר' יוסף הלוי (בן ר' שמואל הנגיד, מספרד) ... ושמעתי בשם גדול אחד דאז נולד אותו האיש - יש"ו. (ומפני שיראו לכתוב שגזרו תענית על זה היום - לא כתבו על מה).

אנחנו מאמינים שאין מקרה בעולם, ואם צורפו שלשה תאריכי פורענות, וכתוב שהחושך בא לעולם שלושת ימים - יש מקום לקשר את ג' החשכות שחלו בתאריכים רצופים.

ח' בטבת - תרגום הע', שחל בו קידוש ה' גדול, בבחינת "ברוגז רחם תזכור", ע"י זה שכל הזקנים לא רק תרגמו באופן אחיד (שהרי ניתן לתרגם בכמה אופנים), אלא שכולם שינו ב"ג מקומות - באותו אופן. (כל מקום מטעם מיוחד, כגון א-לוקים ברא בראשית, שלא יאמרו שקדם משהו לאלוקים; הארנבת - צעירת הרגלים, שלא יגיד המלך ששמו שם אשתו בתורה). אבל יש כאן חשכה מאורה של תורה. קודם כל - לעשות מהתורה ספר ספריה!

שנית - התרגום, ו"ג השינויים, שיבשו את הכוונה המקורית של התורה - ששבעים פנים לה. ובזה הורידו את התורה למדרגת הגויים, בביטול ה"תורה ציווה לנו משה, מורשה קהילת יעקב". במקביל לזה פרצו היונים אח"כ י"ג פרצות בסורג, הגדר שהגבילה את כניסת הגויים לביהמ"ק, להראות שאין הבדל בין ישראל לעמים.

בט' בטבת לפי הדעה שזהו יום הולדתו של יש"ו (מבחינה היסטורית אין ידיעה אמיתית של הנוצרים אף על שנת הולדתו. הם קובעים שהולדתו לפני 2018 שנה, שנולד 70 שנה לפני החורבן, והרמב"ן בוויכוחו בברצלונה קובע שנולד 200 שנה לפני החורבן, אחרי שלמד אצל ר"י בן פרחיה).

הנצרות טוענת "אנו ישראל", שהם לקחו את הבכורה מעם ישראל. לכן הם "מקדשים" את התנ"ך, בתוספת הספרים החיצוניים (כגון ספרי המכבים, ספר יהודית, ספר חנוך וכדו). וספרי ה"ברית החדשה" עם האַגְלִיוֹן. לכן הם לקחו מן היהדות אמונה בה' מופשט - לא פסל - אבל בשילוש (שלא נדע מזה ומצרות!) וכמה מצוות, לא מחייבות במיוחד, כגון יום מנוחה שבועי.

כך רצו לבטל את יחודיות ישראל מן העמים.

ב' בטבת התחיל המצור על ירושלים, שנסתיים בהבקעת החומה, בחורבן ביהמ"ק ובהגליית שארית ישראל. גם כאן המגמה היא לבטל את המציאות של עם ישראל בתור עם קדוש בארץ הקודש, מתוך הנחה שעם בלי ארץ לא יתקיים. הרי הגדרת עם היא על יסוד ארץ בעיקר, וכן שפה ועָבָר - מוצא ותרבות (בר' י' ל"א: ללשונותם, בארצותם, לגוייהם), ולדעתם בלי ארץ אין קיום לעם, והוא יתבולל בקרב העמים שאליהם יגלה.

אנחנו, שחיים בתוך עולם - שנהפך לכפר גלובלי - ששואף להפכו לעם ככל העמים "המאוחדים", מתפללים:

ירח טבת מאד לקיתי בו

ונשתנו עלי סדרי נתיבו.

סררתי, פשעתי - יגלה לי טובו

האומר לי: עד פה תבוא!

(סליחות ל' בטבת).

טעימה קטנה מחנוכה / הובא ע"י הרבנית אסתר תח"י

מי כמוך:

שבת וחנוכה נגשו ויריבון לפני
זה יאמר לה' אני וזה יקרא באזני
מה אעשה לאלה היום נגד נבוני
עשיר ורש נפגשו עשה כלם אד-ני

שבת קדש=שבת לה'
שניהם חלים באותו היום
שבת, העשירה במצוות מול חנוכה הרשה

אמר שבת לחנוכה

לי משפט הבכורה

ומי את ומי משפחתך הצעירה
כי בי שבת א-ל גדול ונורא
מכל מלאכתו אשר ברא

מששת ימי בראשית
חנוכה תוקנה במאוחר

אמרה חנוכה לשבת

מה תתנפל עלי ותתגולל

כי שמונה ימים גומרים בי ההלל
ואת יום אחד בלא זה ומה תמלל
שומר מה מלילה שומר מה מליל

מה ערכו של שבת שיש בו רק לילה אחת

אמר שבת לחנוכה

מוספי יורה עלי דין עליה

עולת שבת בשבתו על עולת התמיד עשויה
ומה תתהלל בעד הללויה-ה
ואת ערום ועריה

קרבן מוסף - קרבן עולה הוא

אמרה חנוכה לשבת

זיו נרותי מדליקים תחילה ונרותיך אחריהם

אין בחנוכה קרבנות מוסף

וזכרי בברכת הארץ וזכרך בברכת רחם

וכל ענייך ודבריך הלא הם

אחרונה יסעו לדגליהם

הדלקת נרות חנוכה קודמות לנר שבת
גם בברכת המזון מקדימים הזכרת חנוכה לשבת.
'על הניסים' בברכת הארץ, ו'רצה' בברכת רחם

אמר שבת לחנוכה

הנה אני תדיר כאשת נעורים תמימה

קרואה לשבעה ימים ככבודה בת מלך פנימה

ואת כפילגש בלילות באימה

למועדה מימים ימימה

שבת קבוע ותדיר

חנוכה תלויה בקביעא דירחא

נר שבת - כשפחה שמתמשים בה
נר חנוכה - כגברת שאין משתמשים בה
זמירות שבת כל אדם משורר
בזמן הזה לעומת שירי חנוכה,
שהם לחנוכת בית המקדש לעתיד

נר חנוכה מצוה להניחה בפתח הבית מבחוץ

כיני לחז"ל
עפ"י הגמרא בקידושין דף ע"א

חלות שבת יחד עם חנוכה
מורה לנו שאין מריבה ביניהם

ראשון למקראי קודש

אלמלא שמרו ישראל
שתי שבתות מיד נגאלים

נרות חנוכה משובצות בנרות שבת התדירות
ימות החול בחנוכה-כחיל משרת לשבת
קדושת השבת מרוממת קדושת ימי חנוכה

אנחנו בגלותינו מייחלים
לאור הגאולה

אמרה חנוכה לשבת
בנר מסתכלים ומשתמשים

ואני כגברת על אנשים ונשים
ושירך לשרים ולשירי יורשים
יהי המקדש קדש קדשים

אמר שבת לחנוכה
אני הגבר המשובח והמהולל
ואת כאשה העזה פניה ותשלול שלל

והרי אמרו חכמי היופי והמכלל
אין משתמשים באשה כלל

אני ענית:

שובו לכם מן המריבה
כי היום חוברתם בחבה
שובו נא אל תהי עולה ושובו עוד צדקי בה
השבעתי אתכם אל נא תהי מריבה
מה תעירו ומה תעוררו את האהבה

שבת ראשון במועדים יכלו טענותיך
יפיפית מבני אדם הוצק חן בשפתותיך
אך גואל אתה ואין לגאול זולתך
ופרשת כנפיך על אמתך

המשובצת זהב היושבת בגבולו
הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא וחילו
ויתאו המלך יופיך והטי אזנך לקולו
כי הוא אדוניך והשתחוי לו

אלוקי ממכון שבתך הופיעה
והשיבנו והאר פניך ונושעה
כי אתה תשקיט ומי ירשיע
ומבלעדיך אין לנו גואל עוזר ומושיע.

הובא ע"י הרבנית אסתר הורביץ תח"י

חדש אורה לנחשכי מפרך מלבן
בבהוק יקר אודם תאשש ראובן.
חדש גרן קמי מול שחקי מעון
בדמיון פטדה יחזק שמעון.
חדש הנוות מול מכון אוי
ובותיקי ברקת יתהדר לוי.
חדש זבול ובתוכו תפואר כבודה
ובחדות זר נופך יעטר יהודה.
חדש טירת ממוש ומנה פנה כל נכר
וביסוד ספיר יעדה יששכר.
חדש כמלאכים משרתיך ובשמך יגילון
ובלבוב יהלום ישמח זבולון.

חדש משכנותיך ומדשן ביתך נעדן
ובנזר דישון לשם יזנק דן.
חדש ששון ישעי ומהר חתולי
ובעטור שבו רצון שבע נפתלי.
חדש פתחי לבנון ומטוב פריו מגד
ובצהר אחלמה כלביא שכן גד.
חדש קרית מלך וככלה בנוה תקשר
וברקמת תרשיש כבוד יעטר אשר.
חדש שנית גאולה ולקנותינו ידך תוסף
ובשבוצ פתוחי שוהם הנוה ליוסף.
חדש תלפיות וחיש הבא עת קץ ימין
ובתפארת ישפה תחופף על בנימין.
(רבי יהודה - פייטן ישראלי מלפני כאלף שנה)

מה הפעשט

רק על ידי התורה נתן להגיע למנוחה אמיתית.

"וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד" (מט, טו).

וירא מנוחה כי טוב, זו התורה, שנאמר (משלי ד,ב): 'כי לקח טוב נתתי לכם'. ואת הארץ כי נעמה, זו התורה, שנאמר (איוב יא, ט): 'ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים'. ויט שכמו לסבול - עולה של תורה (ב"ר פר' צח).

"יששכר" רומז ללומדי התורה שבכל דור, ומבואר במדרש שהתורה מביאה את האדם לידי מנוחה. אלא שלמעשה, בכל יום מתמודד האדם מול אתגרים וקשיים שונים, ואין אדם שיכול לומר שחי את חייו תוך מנוחה מושלמת. ומי לנו גדול מיעקב אבינו שכל ימיו היו קודש לה', ומבואר במדרש (ילקוט שמעוני איוב רמז תתצז) שאמר: "לא שלותי ולא שקטתי ולא נחתי ויבא רוגז" (איוב ג, כו) - לא זכיתי לראות מנוחה בחיי. האם שייך, איפוא, להגיע למנוחה בעולם הזה?
אומר ה"חוט המשלש": אכן, למנוחה אמיתית נתן להגיע רק בעולם הבא. אך כיצד זוכה האדם להגיע לכך? על ידי למוד התורה!

במסכת אבות (פ"ו מ"ד) מתארת לנו המשנה: "כך היא דרכה של תורה, פת במלח תאכל, ומים במשורה תה, ועל הארץ תישן, וחיי צער תחיה, ובתורה אתה עמל. אם אתה עושה כן - אשריך וטוב לך! אשריך בעולם הזה, וטוב לך לעולם הבא". כיצד נתן לומר על אדם החי חיי צער, אוכל פת במלח, שותה מים במשורה, וישן על הארץ - "אשריך וטוב לך"?
התשובה לכך היא: אדם שמטעינים על כתפיו על כבד שלא מרצונו, אינו מטה את שכמו לסיע בידי מעניו, אך אם מרצונו החופשי מטה את שכמו לסבול, אות היא כי נהנה הוא לשאת את המשא! "וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול". כיון שהכיר האדם בכך שהדרך היחידה לזכות למנוחה ולטוב בעולם הזה הוא על ידי למוד התורה, מרצונו מטה הוא את שכמו לסבול עולה, ורק בדרך זו יכול האדם להגיע למנוחה אמיתית - לחיי העולם הבא.
זהו ההסבר היחיד לתופעה המופלאה לה אנו עדים בדורנו: אלפי אנשים במיטב שנותיהם, זונחים כל מנעמי עולם וגוזרים על עצמם חיי צער ודוחק, וכל כך למה?! בכדי לזכות לכתרה של תורה!

(ומתוק האור" - הרב לוויןשטיין)

"ריבוננו של עולם הריני מוחל לכל אדם"

כאשר חזרו האחים מקבורת יעקב אבינו למצרים, נאמר: "ויצו אל יוסף לאמר: אביך צוה לפני מותו לאמר: כה תאמרו ליוסף: אנא, שא נא פשע אחיך וחטאתם, כי רעה גמלוך".
ובמדר"ר: "גדול השלום, שאף השבטים דברו דברים בדויים (שאינם נכונים) בשביל להטיל שלום בין יוסף לשבטים", שהרי לא מצינו שיעקב צוה להם, ואיך שינו לאמר "אביך צוה".
ופירש רש"י, שיעקב לא הוצרך לצוות את יוסף, לפי שלא נחשד יוסף בעיניו? ומדברי רש"י עולה, שאילו יעקב היה חושד את יוסף, שמא יתנקם מאחיו, ודאי היה מצווה אותו להימנע מזה.
הפירוש "פה תואר" מבאר שהאחים לא חששו, שמא יהרוג אותם יוסף, אלא דאגו שמא יפרו האחוה והשלום. והחידוש הוא, שמותר לשנות בדיבור (לשקר), אפילו לצורך ענייני שלום, ולא רק מחשש פיקוח נפש.

בברכת יעקב ליוסף נאמר: "ולקדקוד נזיר אחיו". התרגום יונתן מחדש נפלא: "דהו רב ושליט במצרים וזהיר ביקרא דאחיו". כלומר: "קדקוד" - הוא יוסף, שהיה מלך ושליט במצרים. "נזיר" - מלשון "זהירות" - שזהיר יוסף בכבוד אחיו.

מדברי התרגום מתבאר, שהיה מקום כלשהו לחשש שמא יזלזל יוסף באחיו, ועל זה בא החידוש, ועל זה בא החידוש, שיוסף מלך במצרים, ובכל זאת נוהג כבוד באחיו. בדרך כלל אנו מתפעלים מכך שיוסף, למרות היותו מלך במצרים, עמד בצדקותו הנפלאה. וכאן מודגש, שיוסף - למרות כח שלטונו הרב, שיאפשר לו לנקום באחיו, בכל זאת נזהר בכבודם.
מי שרוצה יכול, איפה, למצוא בברכה "ולקדקוד נזיר אחיו" לא רק שבח ליוסף, אלא ציווי למחול לאחיו, וא"כ לא בדו האחים את הציווי הזה מליבם (כדברי מדרש רבה), אלא נאחזו היטב בברכת יעקב, לפי התרגום.

על "בך יברך ישראל לאמר: ישימך אלוקים כאפריים וכמנשה", שאלו: מדוע דווקא יברכו את הבנים, להיות כאפריים וכמנשה. ופירוש אחד השיב, שמשני האחים הללו אפשר ללמוד לקח חשוב: מאפריים צריך ללמוד איך לא נתגאה הוא, אעפ"י שהוקדם למנשה הבכור. וממנשה אפשר ללמוד איך לא לקנאות ולנטור. ולפיכך, אנו מברכים את הבנים, שידעו לעמוד בשני ניסיונות החיים הקשים הללו: שלא לקנא ולנקום, ושלא להתגאות.
וממי למדו אפריים ומנשה? - מיוסף אביהם, שסבל מביזיונות אחיו ומעשיהם, ולא נטר להם. ואח"כ, כשמלך - לא התגאה עליהם, אלא היה זהיר בכבוד אחיו.

וממי למד יוסף? - מרחל אמו, שהרי רחל מסרה ללאה את הסימנים, ובעצם נתנה ללאה "לתפוס" את מקומה. והנה, פירש המלבי"ם על "נפתולי אלוקים נפתלתי": שרחל הייתה שרויה במצוקה על כך, שלא ילדה והיא, רחל, לא זכתה, ובכל זאת סבלה רחל את ייסוריה בשמחה. ועוד מסרה רחל את בלהה שפחתה ליעקב, והכניסה שוב את צרתה לביתה, מתוך נכונות והסכמה שלימה.
ועד היכן הגיע כח ההבלגה של רחל - בא ושמע! כאשר בקשה רחל מלאה שתתן לה מדודאי ראובן, אמרה לה לאה: "המעט קחתך את אישי, ולקחת גם את דודאי בני? השומעים אתם?! אחרי כל היותורים העצומים, שויתרה רחל ללאה, פונה לאה אל רחל ואומרת לה: "המעט קחתך את אישי"?
לכאורה, הייתה צריכה רחל לפתוח בזעקת שבר על העוול ועל אי הכרת הטוב של לאה! ומה היא עונה באמת? בהכנעה וברצון היא שוב מסכימה לרצון לאה, ו"מוותרת" שוב על יעקב לטובת לאה!!! פלאי פלאות!

להתעלות באילון גדול

מדברי הרב פרלמן שליט"א אליכין:

יעקב מחשיב את רחל להיות עקרת הבית, ונטה אהלו אצל רחל בקביעות. ולא מצאנו אצל רחל צל של גאווה במצב שכזה כלפי לאה! ושמעת: מה ענה בנימין, בנה של רחל, על טענת השקר, שהוא גנב את הגביע. מה הוא ענה? - לא כלום! מה גדול כח ההבלגה של רחל וזרעה!

ב"זוהר" הקדוש מסופר: על ר' אבא, שראה אדם אחד שישב על בליטה בהר ונרדם שם. ראה ר' אבא שנחש אחד התקרר לאותו אדם, ואז יצא שרף אחר, והרג את הנחש. האיש הישן הקיץ והתרחק מהבליטה, ובאותו רגע נקרעה הבליטה, ונפלה אל תוך העמק. כשראה ר' אבא את שני הניסים שנעשו לאותו אדם, שאל אותו: מה מעשיך? כי הקב"ה לא יעשה ניסים לאדם בחינם. כעת נקשיב היטב: אמר לו אותו אדם: כל ימי, כשעשה לי אדם רעה, מיד התפייסתי עימו ומחלתי לו. ואם לא יכולתי להתפייס איתו, לא עליתי על מיטתי עד שמחלתי לו ולכל אלו שצערו אותי. (אולי זה המקור לנוסח המחילה, של לפני קריאת שמע על המיטה) ולא נטרתי לו שנאה כל היום על אותו הרע, שעשה לי. ולא עוד, אלא שמאותו יום והלאה השתדלתי לעשות עמהם טובות!!!

בכה ר' אבא ואמר: גדולים מעשיו של זה יותר מיוסף, כי ביוסף, עושי הרע היו אחים, שהיה לו לרחם עליהם מחמת האחוה. אבל מה שעשה זה האיש עם כל בני האדם, הרי זה גדול מיוסף, וראוי הוא שהקב"ה יעשה לו נס על נס.

ומכאן למד: "הולך בתום ילך בטח, ומעקש דרכיו יודע" מי שמוחל לעושים לו רעה, לא יוכלו המזיקים להזיקו. ומודדים לו, כפי שהוא מודד למחול לשונאיו. "ומעקש דרכיו יודע" - מי שנטה מדרך האמת, ומבקש לשלם לחברו רעה תחת רעה, גם בעלי הדין יביאו אותו למקום, שיהיו נוקמים ממנו - מידה תחת מידתו הרעה". כל אלו דברי ה"זוהר"!

אילולי דברי ר' אבא היה מקום לחלוק ולומר, שנכון הוא, שחובה לאהוב ולוותר לאחים, אבל לפעמים ויתור לאחים קשה יותר מויתור לאחרים! "בקרב עלי מרעים לאכול את בשרי" - הביטוי מרעים משמש בשתי כוונות: האחת - אחוזת מרעיו - ידידיו, והשנייה - אנשים שרוצים להרע לו. אתו השורש - "רע" - משמש בשתי כוונות הפוכות זו מזו: "רע" ו"רע". ללמדך, שדווקא בין אנשים קרובים צומחות, לעתים, קנאה, שנאה ותחרות, יותר מאשר בין אנשים רחוקים! מדהים, אבל מצוי!

לכן בקש דוד המלך: "למען אחי ורעי אדרבה נא שלום בך" וגם שיבח: "הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד". דווקא בין קרובים צריך להתפלל יותר, שישרור השלום!! ואת זה נלמד מיוסף, שהבליג על מעשה אחיו וגמל להם טובה תחת רעה.

ב"זאת חנוכה" קראנו: "נשיא לבית נפתלי אחירע בן עינן". מה פירוש השם המופלא "אחירע"? נפרש שאחירע נהג אחווה גם ברעים, שהרעו לו. "בן עינן" הוא נהג אחווה גם ברשע, שהיה כבר דור שני להרע - בן "עינן" - מי שגרם לו עינוי.

ומתאים הדבר לנפתלי, שעליו אמרה רחל: "נפתולי אלוקים נפתלתי" וכמו שפירש המלבי"ם שהבאנו, שזהו הכח לסבול קושי בשמחה. ועליו נאמר "נפתלי שבע רצון", שנח לו בכל מה שעובר עליו! כאותו אדם נפלא, שפגש ר' אבא, שהיטיב עם המרעים לו. כל המוותר - מרוויח!!

מֶרֶן גֵּאוֹן **רבי אהרן יהודה לייב** נולד בי"ד חשוון בבית אביו הגאון רבי נח צבי שטימן זצוק"ל בעיר קמניץ לשם ברחה המשפחה במלחמת עולם הראשונה.

בהגיע העת להכניסו בביתו של א"א ע"ה הרב נימול ונקרא על שם שני סבותיו רבי אהרן זצ"ל ורבי יהודה לייב זצ"ל. עם סיום המלחמה החל ללמוד כילד צעיר בתלמוד תורה בריסק, עד מהרה נודעו ונתגלו כוחותיו המיוחדים בגינם הצליח להיות הארי שבחבורה.

עוד בטרם הגיע לגיל מצוות יצא שמעו בכל האיזור בו התגורר והכל חזו לו עתיד גדול, שלא מעט אמרו כי צומח פה 'החפץ חיים' מובחר זה עתה. ואכן הוא שם פעמיו לעבר ישיבת 'תורת חסד' בראותה של מורו ורהו מֶרֶן גֵּאוֹן רבי משה סוקולובסקי זצוק"ל בעל האמרי משה. מלבד גדולתו העצומה ביראתו שקדמה לחוכמתו, ואף התקרב למשגיח הישיבה הגה"צ רבי אברהם יעקב גורדון זצוק"ל.

באלול תר"צ לאחר שקיבל רבות כארבע שנים בישיבת 'תורת חסד' שם פעמיו לעבר ישיבת קוברין בראשות הגר"פ פרובסקין זצוק"ל הוא היה מצעירי התלמידים.

בסוף שנת תרצ"א חזר לעיירתו בריסק ונכנס ללמוד בישיבת קלצק ושם היתה את גזירת הגיוס לצבא הפולני שעמלו לגייס בחורים עד גיל 24 ואכן קיבל הגר"א"ל צו להתגייס והסכנה הייתה גדולה וכלא נותרה ברירה נאלץ לנסוע לשוויץ שכן בחורים שהתקבלו למוסד לימודים קבלו פטור והיתר יציאה מהשלטונות הפולניים.

בשלהי שנת תש"ג הוצעה לו הצעת שידוך את מרת תמר קורנפלד שהיגרה אף היא מפולין, ולמרות שהיתה מבוגרת ממנו בחמש שנים כששמע על מעלותיה ומדותיה וארי פגישתם הם התארסו ונישאו בי"ג בטבת באכסניה קטנה בציריך, כשמנין מצומצם הזמן להשתתף בסעודת המצוה.

עם סיום המלחמה נודע לרבינו הבשורה הנוראה שכל בני משפחתו נעקדו על קידוש ד' והוא קיבל זאת בכאב נורא אך התחזק באמונתו היוקדת ושמר את יום סילוקם כפי שידוע לאנשי בריסק שנעקדו בד' בחשוון תש"ב.

לאחר חג השבועות של שנת תש"ה הם יצאו משוויץ לכיון ארץ ישראל, בהיגעם לארץ שהו זמן מה במחנה בעתלית ואח"כ עברו להתגורר אצל אחותה של הרבית תמר שטיינמן ע"ה בפתח תקוה ושם חיו בעניות מופלגת ממש, בקיץ תש"ו התמנה רבינו זצוק"ל בהמלצת מֶרֶן החז"א לראש ישיבת חפץ חיים בכפר סבא ועבר להתגורר עם משפחתו בסמוך לישיבה, ושם הרביץ תורה וחיזק את חומות הישיבה.

בחודש אלול תשט"ו נקרא לייסד את ישיבת פונביז' לצעירים בעיר בני ברק ולאחר תקופה עבר לגור בבני ברק ברח' חזון איש ובה התגורר במשך כל ימיו.

בשנת תש"ל לאחר סילוקו של מֶרֶן הרב מפונביז' החל רבינו למסור שיעור קבוע לעילוי נשמתו ושיעור זה המשיך רבות בשנים אף במעונות בשנים מאוחרות יותר.

בשנת תשל"ח פתח את ישיבת 'גאון יעקב' ובה מסר שיעורים ושיחות, בשנת תשנ"ח הקים את ישיבת 'אורחות תורה' ואף בה היה מוסר שיעורים כללים פעם בשבועיים.

מלבד הישיבות שפתח עמד בראשות ממלכת תורה אדירה ונתן עיצה והכוונה לכל ראשי הישיבות והכוללים, בהמשך השנים נפתו עוד ישיבות רבות שעמד בנשואתם כמו "נתיבות החכמה" "רינה של תורה" "אורחות תורה" ו"נר זרח" הרב היה נוסע רבות לרחבי העולם כדי לחזק קהילות ולדאוג לחינוך אלפי ילדי ישראל, הרב היה בצרפת, אודסה, קנדה, שוויץ, מקסיקו אנגריטניה, ברטניה, בלגיה ובמקומות נוספים.

בחודש תמוז תשע"ב שכבה אור הגולה ורבינו מֶרֶן הגר"ש אלישיב זצוק"ל הסתלק לשמי מרום נטל הרב שטיינמן על שכמו את עול הנהגת הדור ומאז נשא לבדו את כל משא העם ומפעלי התורה החינוך והצדקה גם בארץ וגם בגולה. ואכן עד יומו האחרון היה המנהיג והרועה, וכל היהדות הנאמנה היתה על כתפיו גם הכלל וכן הפרט, כל יהודי שהיה צריך עצה, ברכה היה מרגיש נוח להיכנס ולשאול וכל אחד הרגיש את האבהות, אהבה והדאגה האין סופית של הרב. וביום שלישי כ"ד כסליו שעות מספר לפני הדלקת הנרות כבה אורו של עולם ומֶרֶן רבי אהרן יהודה לייב זצוק"ל הסתלק מאתנו למנוחת עולמים לקול הבכי של כל עם ישראל כשהוא בן 104.

אינסוף סיפורים, מעשים והנהגות היו למרן, א"א להתחיל ובטח לא לגמור. היחס האוהב והאכפתיות לכל אחד לצד אורך חייו הצנועים והסגפניים לא נוכל אף פעם לתאר, אך הסיפור הבא יכול לתת לנו רק הצצה קטנה.

פעם הכניסו לפני הרב זצוק"ל ילד אשר היה רגיש לגלוטן והיה קשה לו מאוד להתמודד עם זה כאשר בכיתה מחלקים ממתק ואסור לו לאכול או שחבר מכבד אותו במשהו ואינו יכול לטעום, והילד היה מתוסכל נורא, החליטו להכניסו למרן זצוק"ל שישוחח אתו.

שאל אותו הרב שטיינמן "מה תרצה להיות שתהיה גדול?" ענה לו הילד "גדול הדור" אמר לו הרב שטיינמן: "אתה יודע שהיום קשה מאוד להיות גדול הדור, כאשר הכל זמין והכל אפשר פעם שלא היה כ"כ הרבה פתויים ותענוגות היה יותר קל, היום רק מי שיודע ומסוגל להתנזר ולוותר על דברים יכול להיות גדול הדור." וכך הילד יצא מביתו של הרב מעודד ומחוזק מבלי שהרב בכלל אמר לו משהו על רגישותו לגלוטן. זו היתה חוכמתו של הרב שטיינמן, שידע והבין לנפש של כל אדם ואת הדרך הנכונה לדבר איתו.

ת.נ.צ.ב.ה.

מעלעים

מתוך "השקפתינו", מאמר זה מיוחס לאחד מגדולי ראשי הישיבות בדורנו

החכמה העליונה גזרה שהשפע יושפע רק בזכות התפילה התשובה לשאלה זו היא כי חכמתו יתברך גזרה כי שום שפע בעולם, ואפילו זה שנגזר עליו שירד ממרומים, אינו יורד ללא תפילה.

וכן מצינו ברש"י במעשה בראשית על הפסוק: "וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ, וכל עשב השדה טרם יצמח, כי לא המטיר ה' אלוקים על הארץ, ואדם אין לעבוד את האדמה", ופרש רש"י שם: ומה טעם לא המטיר, לפי שאדם אין לעבוד את האדמה, ואין מכיר בטובתן של גשמים, וכשבא אדם וידע שהם צורך לעולם, התפלל עליהם, וירדו, וצמחו האילנות והדשאים, ע"כ. כלומר, למרות שהגשמים הם צורך העולם, וודאי היו צריכים לרדת, מ"מ כל עוד שלא היה מי שיתפלל עליהם הם לא ירדו. זוהי מערכת הקשר הקיימת בין שמים וארץ. השמים משפיעים שפע לארץ, אולם רק בתנאי שהאדם הנמצא בארץ מחברם בבקשתו ותפילתו.

מתוך הספר "פרקי מחשבה".

דבי סמט ביולי ובמבה

אבא
תקנה לי.
תביא לי
תיקח לי
תשכח לי
תסלח לי
לעולם
אל תברח לי.
אבא'לה -
אני רוצה.
בעצם-
צריכה.
רק את זה,
ואת זה,
וכזה
וכמו זה...
לא, זה לא
מותרות,
זה דחוף לי
נורא.
אחרת
המצב -
יהיה בכי רע...

ואבא שלי,
זה שיש לו
הכל,
הוא רוצה
ויכול
לתת - ובגדול.
בשפע,
ברוח,
שלא יחסר.
שלא יהיה לי
לחוץ,
או צר.
בשניות הוא הופך
למתוק -
כל מר,
הוא נתן לי
היום,
וכמו אתמול -
גם מחר.
יש לו מלא
ולעולם לא נגמר...
רק שלא
נשמין
ונבעט,
שלא יעלה לנו
השפע
לראש.

שבסוף של הכל,
לא נביט מסביב
ונשאל אנשים -
'מישהו ראה את
אבא שלי?'
ואז נראה פתאום
שהוא בעצם נושא אותנו
על כפיו.
שנבין-
שכלום לא
מובן
מאליו.
שנזכור להודות,
והכל מתנות,
שלא נצטרך
לעולם
תזכורות.
שהשפע ימשיך,
ועם הביסלי
והבמבה
נרגיש תלויים
לגמרי
בידיים של אבא...

התעמלות לחיים אורה כהן

את צריכה רק למתוח זרוע
ועוד אחת
לתת לשרירים להתכווץ למקום הרצוי
לא לאגרף אצבעות,
לתת להם רפיון.
לגלגל עיניים למעלה
להרים באיטיות ת'צוואר
למלא את חלל הריאות אוויר...

וככה עם ידיים פשוטות
וראש מורם
ולב שמתכווץ בהנאה

נשאר לך רק לתפוס את כול השפע
שהמקום הזה מציע....

החסר שבשפע אילה וייסנשטרן

החסר שבשפע
העולם כזה מלא דברים,
אז למה אנחנו מרגישים חסרים?
יש כל כך הרבה אוכל־מזון
חנויות, בגדים -יש המון!!
ומי מדבר על חידושים -רעיונות,
שיש בכל פינה וחנות...!
אז למה תמיד אנו רוצים וצריכים?
הרי יש לנו מעבר לצרכים...
למה אנו מחפשים רעיונות, בגדים,
מחפשים חידושים ופטנטים?
כי ככל שירבה, כך זה יחסיר,
אם יש לו מנה, האדם, רוצה את הסיר...
כי מה שיש -זה לא מספיק,
כי התאוה לעולם לא תפסיק!
רק תאוות האמת,
אם עשית מצווה, אותה מילאת!
ואותה כדאי לנסות להתחיל למלאות,
כי הרי זה תפקידינו עלי אדמות!!!
בהצלחה!

שפע של התבוננות נאווה בער

לפעמים יש כל כך הרבה
שטובעים
ומרגישים הכי את
מה שצריך, את מה שחסר
את גלגל ההצלחה
שבוודאי יצול.
נכון?
ואז גלגל ההצלה מגיע
אבל הוא לא לטעמי
ואני צריכה
וחייבת
אחד אחר
או שהוא לא מגיע
וזה לא משנה
כי אפילו אם היה מגיע
הוא לא היה מספק אותי
לא היה מציל אותי.
אז לפעמים צריך להסכל מבפנים
לצלול פנימה
ולהנות מהדגיגים הקטנים
מהצבעים היפים
מהעולמות התת-ימיים
כי יש כ"כ הרבה
והעולם שלנו כ"כ עשיר
אנחנו רק צריכות ללמוד לצלול
ולנשום במים
ואז, כאשר אני מסודרת
ושוחה בכיף,
אז אני יכולה
להסתכל קצת מעבר
אולי אני יכולה
להסתכל קצת מעבר
אולי חברה
עדיין זקוקה
לגלגל הצלה
אבל גלגל שבעצם
יעזור??
ואולי ואתו הגלגל
יכול להיות
אני??

שפע אמיתי, מהו? עדן פולק

שפע, שפע, שפע
מבקשים
פתח לנו אוצרותיך
מתפללים.
עוד ועוד סוג
קונים
בעוד ובעוד דוגמא
משקיעים
למה? על מה? בשביל מה?
נעצור מעט ונתבונן
הרי שפע אם ניתן הוא מתנת הקל
אך, עלינו לזכור
ששפע אינו הכל
הרי הוא אמצעי בסופו של דבר
אפילו שנדמה כי הוא נהדר
אין הוא תכלית
אינו אף מטרה
אין הוא מביא עמו שמחה וצהלה
הוא רק תחפושת, רק צבע
כדי לטשטש את האמת
בדרך קבע
הרי יודעות אנו
שעושר אינו מביא את האושר
יודעות אנו שלא החלל
ולא השלל
יפכו את האדם לשמח ומהולל
האושר פנימי הוא,
והינו בעל מהות
האושר הוא תוצר של איכות.
נשנן ונזכור

ששפע אינו הכול.
האורה של התורה
האמת בעלת הזוהרה.
היא אשר תביא לשפע פנימי
היא זו שתשפיע
על אוצר יהודי תמידי ומהותי
נתפלל ונייחל
שבאוצר כזה יחוננו יתברך הקל...

מחפשת את אלו
שעל החומה.
שמחזיקים את המוט
החלקלק הקטן
עוצמים את הראש
ונושמים אמונה.
כי מי שמשפיע
רק טוב וחמלה
הוא זה שנותן מבחני ביטחון
ואין כאן שום מסר
משפט או מימרה
יש כאן רק
קלף ניצחון...

שיטרוף וייקח
משפטים חלולים.
והחיים בבועה
של סבון או של מלט
מתעטפים באלפי
אותיות של מילים.
וסטקטו של מקרים
מחשבות
ורגש
שצובע במאה צבעים
את האפור.
כל יום הוא שישים
שעות
רגעים
ונהיגה על הסקלה
בין ורוד לשחור.
ויד השגחה
כמו נושאת ואוהבת

אחת מתוך שבע
מיליארד
אנשים בעולם
שלכל אחד סיפור ותיק משלו.
ובזכות מגדלת
הוא מגדיל את בניו
ושופך עליהם שפע
וחסד וטוב.
ובובות מריונטה
על חוטים משוכים
בטוחים שהם
המנווטים במסלול.
ועל אותה הפלנטה
כשהאורות חשוכים
הם מנסים לעקוף
את ההר התלול.
אין שם שום מסר
או קלף מנצח

זכני

ניצה אבוהי

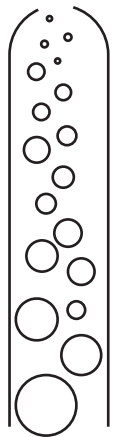
זכני,
לראות את השפע.
קדשני,
להיות ראויה לשפע.
חזקני,
להתפלל לשפע אורך.
טהרני,
לייחל רק לשפעך.
השפיע עליי משפע זיוך,
שפע אור של קדושה וטהרה.
שפע רוחני שמקרב אלייך.
ושאת השפע הגשמי אייחד לשמך.
זכני, שתמיד אדע להודות על השפע ולראות את ניסוך שבכל יום עימנו.
שנזכה לחזות בשפע היכלך ולהתענג על שפע מועדיך.
אנא, גסה עלינו אור פניך.

היא בחורה חמודה, חייכנית, נראית טוב, יראת שמים, משהו מיוחד!
כן... היא ממש כישרונית: יודעת לשיר, לנגן, ולרקוד, לצייר, לבשל ולסרוג.
ברוך ה', בריאות איתנה אצל כל המשפחה - בלי עין הרע, טפו טפו...
בחברה? מה את רצינית?! השפיץ!!! מהגן היא מלכת כיתה! כזו מתחשבת, כזו אהובה,
טקט ברמה לא מוכרת. כן, באמת! כשקשה למישהי - היא תהיה הראשונה שתעזור,
בכל מצב שהוא.

יזמתית? כן, מאד! חצי מתפקידי הסמינר על הכתפיים שלה! בחורה אחראית, אין מה
לאמר... אה, איך שכחתי? כשאת אומרת את השם שלה- את אומרת מחשב. איזה ראש
מבריק! תפיסה מהירה, לשון קולחת, מחשבה מעמיקה, אינטליגנציה גבוהה, בקיצור, לא
משהו שכיח...

תראי, המצב בכללי די נחמד, בואי נאמר זאת בעדינות... יש לה חברות והכל, באמת
שנחמד אבל... זה קצת קשה להיזכר בזה, ובכל זאת... את הקטע עם המד"פית... בואי
נשאיר אותו בצד, טוב? כאילו- היא אישה מקסימה אבל, סתם לא אישי... פשוט מאז
שהן מכירות- לבחורה שלנו אבד מעט מהשקט הנפשי, זה הכל, לא משהו יותר מדי...
וסתם ככה- חיי הסמינר הזה מקשים קצת על החיים, בלי קשר אליה כמובן! אהממ...
מה עוד קשה לה? את בטוחה שאת רוצה לדעת? תראי, עד עכשיו הכל היה תותים, אבל
לפני חודש סבתא שלה נפטרה, ושלא תדעי מה עברה מאז! עד שהתאוששה ועיכלה
(זה עדין לא קרה...) היא נזכרה שרצתה לעשות מלא דברים השבוע כי עוד מעט סוף
סמסטר, ועכשיו נזכרה שפספסה את התור ל-x ועוד 1001 דברים שלא הספיקה בגלל
הרחפנות, איזה עצבים! תמיד, תמיד היא אמרה על עצמה שהיא מידי מבולגנת ורחפנית,
לא יודעת להיות החלטית, וכו'... וכו'... (הרשימה ארוכה- עמכן הסליחה) ועד שאני מדברת
אתכן- שוב פספסה תפילת מנחה. למה? למה זה קורה? אה, ושכחתי לספר שהחברה
הכי טובה שלה עוד ממחלקת יולדות לפני 20 שנה (מחדר התינוקות כמובן!) התחתנה
לפני שבועיים ואחרי התקופה המרגשת של האירוסין, איך לאמר? זה קצת קשה לקלוט
שאת כבר לא כ"כ חשובה לה כמו פעם... נו טוב, ידעת שזה יקרה. קשה, בלתי נשכח,
אבל לא נלאה אתכם ברגשותיה. והדבר הכי מעצבן, שבאמת אולי הוא לא כ"כ רציני,
אבל כשהכל בא יחד - זה בלתי נסלח(!), פשוט היא גילתה שהחציית כבר קצת אהמ...
קטנה? הבנתם לבד...

אז ברור שהכל בקטע טוב, והיא בתקופה לא פשוטה, ועם כל זאת- נראה לי שהחלק
הראשון בדף הזה שקול פי כמה וכמה לסוף, אפילו בשפע. צריך רק לראות אותו, זה הכל.
זה הכל.

להביט

בשפע

תהילה קרתי

ותן--- חלקי נעמי וקסלר

וכשיש,
אז את לא
דואגת
על המחר.
ותראי כמה
יש!
בכלל
לא חסר לך.
ועם כל
מצוה,
פיסה של נצח
בפני עצמה-
תשבי לך
שבעה,
ואל תטמני
ידך
בצלחת.

עצה -
קחי שמחה
בלבך,
זה שאת בונה בו
משכן.
תיקחי לך
מכל מה
שיש,
אל תשאירי
דבר
אחריך,
רק את
הטרוף
והלחץ,
כי תראי כמה
יש,
והכל
בשבילך.
ואם להנאה
תצרפי
תוכניות חסכון
ושכפול-
אז היא נפגמת,
נעלמת...

כשאת שבעה,
את לא מתכוננת
ארוחה.
אחרי
מלה טובה-
את שוכחת
חשבונות,
כעסים.
הרוגע
מרכיב לך
משקפיים וורודות,
תמימות,
נעימות.
תראי כמה
יש!
הוא רצה
לזכותך,
לפיכך
הרבה לך
תורה
מסביבך
ומצוות
על ידך.
ושלח לך

הרפון, ודעו כי אני ה'!

דסי כינורי

מחכה שנפנה אליו,
שנבקש,
נזכור שהוא קיים.
נאמין רק בו
נתרפק עליו.
ונכון שזה קשה,
וקצת מפחיד.
התרגלנו לחוש בשליטה.
אבל זה רק כי שכחנו
כי מישהו אחר כתב את המחזה.
ולפעמים אנחנו מתבלבלים,
שוכחים את השורות,
בטעות.
או בכוונה...
אבל זה סיפור,
סיפור של תקווה.
סיפור של אמונה.

זה סיפור של תקווה.
זה לא אומר שתמיד היה טוב,
ותמיד יהיה.
זה לא אומר שלא יהיו נפילות,
וגם לא יהיו עוד.
זה לא אומר שלא יהיו מכשלים,
וגם אם לא יהיו אבני בזלת,
אבני חצץ יהיו.
אבל היי,
זה סיפור של אמונה.
סיפור בו מישהו אחר מספר את הסיפור,
ואנחנו רק השחקנים.
והמישהו הזה אוהב אותנו,
אהבה כזו שאנחנו בכלל לא מכירות.
אהבה כזו שעוטפת כל חלקיק בגשמה.
והוא רוצה להעניק לנו בשפע,
והוא יכול,
יש לו הכל.

מתגעגעת לימים ההם

אסתי ליפמן

קמתי הרבה לפני שהשמש זרחה. ירדתי מהמטה בדממה, מעיפה מבטים זהירים לכל עבר. יצאתי מהחדר ברגליים יחפות ונכנסתי לסלון הענק. הזזתי את האגרטל בין שתי הספות מול הפרוזדור ומעל הספה ירדתי למקומו. זחלתי ימינה אל מאחורי הספה, ואת העציץ הנחתי במקומו, נזרת לבל ישמיע רעש. התמקמתי מקופלת במקום המסתור וחייתי.

המתנתי מעל שעתיים ולא קרה כלום. קרוב לשש לפנות בוקר נשמע קול מחדרו של אבא. התאבנתי. דקה, שתיים. אבא יצא מחדרו. נטל את ידיו בכיור המטבח. לא יכולתי לראותו, אך להתגלות ממחבואי לא רציתי, ולכן המתנתי לראות מה יקרה.

דקה של שקט. הקומקום שורק. אבא שותה.

הדלת נפתחה ואבא יצא מהבית. נבהלתי. קמתי ממקומי, רצתי לחדר, מותירה את האגרטל היקר באמצע הסלון. לבשתי שמלה ורצתי מן הבית, בלי מעיל. ראיתי אותו בסוף הרחוב, מתקרב לבית הכנסת. תקוה חזקה שתפה את כולי, אך לא. אבא חלף על פניו בלי להעיף מבט לעברו. זירזתי את צעדי, כדי שלא יחמוק מעיני בעיקול הרחוב. הוא פנה לעליה ממול. צעדתי אחריו בעקשנות. שיני נוקשות מקור.

אבא המשיך והתקדם לאורך הרחוב. מול הבניין האחרון נעצר. הוא התקדם, פתח את דלת הזכוכית לרוחה, ונבלע בפנים. הלך לעבודה.

עמדתי על מקומי, ועיני מרותקות לדלת הזכוכית, ולא. זו לא שבה להסתובב על צירה. פרצתי בבכי.

*

תמנה הייתה בת כיתתי בגימנסיה היחידה בקובנה. היא באה מבית עמיד, בת לאב משכיל. זהותה של משפחתה הייתה מוטלת בספק. לא ברור מנין באו ומה מעשיהם. אבל תמנה ידעה הרבה על יהדות ועל תורה. ועלי. אני הייתי בת לאב תלמיד חכם, ולמדן גדול. היינו עניים. מרודים. ואני התביישתי

מופקעת עד שחשדתי שמהו במוחו של אבא הסתבך.

"ה' נתן לי", ענה אבא, ואני לא ידעתי כמה אתגעגע למילים התמימות והטהורות האלו, שיצאו מפיו, "תגידי לנגר כמה צריך, ושולחן, וכסאות מעץ לכל הילדים. תגידי, נחמה".

חנקתי את ההתרגשות ואת השאלות, ובקול סמכותי כל בת ארבע עשרה המגדלת עשרה אחים קטנים ודואגת גם לארבעה מעליה - הזמנתי ריהוט מלא לבית החדש.

אבא שכר לבנים הקטנים מלמד שילמדם בביתנו, ואת הגדולים שלח לשיבות. הוא הציע לי להירשם לגימנסיה. "של הגויות?" שאלתי אותו בחוסר הבנה מוחלט.

"יש בו גם גויות וגם יהודיות. אבל אני מאמין שאת חזקה מספיק בשביל לשמור מצוות שם", ענה.

"אבל למה?" הבטתי בו במבט רוטט, משהו בתוכי נרגש, ומשהו אחר לא מבין, מה השתנה פתאום.

"חשבתי שכך תלמדי מקצוע, משהו שתוכלי לעבוד בו, ואז הבעל שלך יוכל ללמוד תורה, את מבינה", הוא נאנח, "אני עכשיו הולך לעבוד, וגם השנים בהן אימא הייתה בבית, ותפרה לנשים הגויות לא היו בגדר אפשריות. אני רוצה שאת תוכלי להרוויח הרבה והחתן שלך ילמד. לא כמו שאני עכשיו לא מוצא שניה ללמוד".

"אה", חשבתי שאני מבינה, ונרגעתי. דבריו של אבא נשמעו הגיוניים באוזני, אמנם מוזרים, אך מתקבלים על הדעת, בהתחשב בחיים הקשים שהיו לנו בבית.

והלכתי לגימנסיה. תמנה שמחה כשהגעתי, "אבא שלך נתן לך לבוא?" היא שאלה אותי המומה בתחילה.

"נתן", עניתי, מרוצה, "הוא התחיל לעבוד, יש לנו כסף והוא רוצה שבעתיד גם יהיה לי".

"אוי", תמנה נתנה בי מבט מלא רחמים, "אבל אבא שלך היה צדיק! מה קרה לא? ולך לא חבל על עצמך?"

"חבל?" שיפדתי אותה במבט זועם, "רצית שאחיה בעוני מחפיר כל החיים? שאראה

מאוד במצב הכספי. את תמנה הכרתי עוד לפני שנות הגימנסיה. הייתי בת שלוש עשרה כשהגיעה משפחתה לקובנה. היא ספרה לי שבבעלותו של אביה עסק מצליח מאוד, ומכניס רווחים. ואז הייתה גם נאנחת אנחה קורעת לב.

"מה את נאנחת?" הייתי צוחקת עליה בתסכול, "היית רוצה להיות ענייה כמוני?" תמנה הייתה מהנהנת בעיניים נוגות משהו, ושותקת.

ואני הייתי שונאת אותה על כך בכל ליבי. ויום אחד המצב השתנה מקצה לקצה.

אבא בא הביתה וספר לי ולכל חמשה עשר אחי, שאנחנו עוברים דירה לבית הסמוך. הבטנו בו משתאים, הבית הסמוך היה פנוי קרוב לשנתיים ולא הצליח להימכר בגלל מכירו המופקע. הוא היה גדול ביחס לבתי הרחוב הקובנאי הטיפוסי. היה מפואר בכל קנה מידה, ושומם.

ואבא לא ניסה להסביר. העיניים שלו נראו מזוגזגות מעט כשאמר את שאמר, אך הוא לא הוסיף מלה בעניין. הוא בקש ממני לארוז את חפצי הבית. המלאכה לקחה לי פחות משעה. כל כך מעט חפצים היו בביתנו.

נטלנו בידינו את מעט הצרורות, ונכנסנו לבית הגדול ליד.

הילדים הריעו. הם הסתובבו בסלון בחופשיות, והריעו בשמחה. כל שלושה בנים התמקמו בחדר אחר, כששתי הבנים הגדולים בחדר הגדול לבדם, ואני קיבלתי חדר פרטי. אבא צעד עמי לנגרייה, והורה לי להזמין מיטות ורהיטים ככל שנצטרך.

"הקטנים יוכלו לישון שתיים בכל מטה", העזתי לחלום בקול.

"לא, לא", אבא אמר לי, "מטה לכל ילד, יש מקום בבית", הסביר.

"וכסף?" העזתי לשאול. אמנם אימא עליה השלום חיוכה אותנו לסמוך על אבא, אך המציאות הזו נראתה לי

את אחי הקטנים בוכים מרעב בלילה, לא, לא לתוך הכרית, אלא לתוך הסדין הפרוס להם על הרצפה? רצית שאמשיך כל חיי לחפור בתום יום השוק באדמה, בניסיון למצוא עוד גזר קטן מחיה? רצית ש, ש, התנשפתי.

היא עצרה אותי, "רציתי שיהיה לך טוב. רציתי שתזכי להרגיש אב צדיק מהו. מיהו. לגדול עם הורים, סליחה, עם אבא טוב. שלומד, שמקיים מצוות. יש לך מושג במה זכית? ויש לך מושג מה את מפסידה?"

"מפסידה? את הבקתה הרטובה, את הנעליים הממחורות, וואו, חבלו!" תמנה חייכה חיוך מר, כאילו היה לה על מה להיאנח, מאושרת שכמותה. היא לקחה אותי לצד, ולחשה לי לתוך האוזן בקול צופן רע, "את מפסידה אבא בנאדם. אבא שמקיים מצוות. זה מה שאת מפסידה. את חושבת שסתם, תחיו בשפע. אבל זה מה שיהיה."

רציתי לכעוס עליה, לענות לה ולהסביר שאין לה מושג על מה היא מדברת. אבל היא ברחה, ואני נשארתי שם בצד הרחוב, נעלבת ומסרבת להאמין. והמשכנו להיות חברות.

*

תמנה נכנסה לביתה במבע אטום. השעורים בגימנסיה לא היו לה קלים, ועם כל גאונותה היא התקשתה לעמוד בקצב. והחברה היהודייה החכמה הזאת... מסכנה.

"נחמה חברתי היקרה", היא כתבה על דף לבן, חלק, "את לומדת איתי בגימנסיה כבר שנתיים. היום היה לנו ויכוח גדול. אמרתי לך שאבא שלך לא מתפלל. את זעמת עלי. בצדק. לא יפה לומר דבר כזה לחברה, גם אם הוא נכון, והוא נכון. אבל אני, שלפני שהתעשרתם, הכרתי אותך במציאות כל כך אחרת, לא יכולה שלא לקנא. ואת האמת לא יכולה לומר לך לעולם."

אמרת לי שאת הולכת לבדוק. לא הפצרתי בך שלא תעשי זאת, כי ידעתי שלא תשתכנעי, אבל כולי תקווה שאת המציאות לא תביני.

אבא שלי, מנהל עסק ענק ורווחי, אנחנו עשירים בכל קנה מידה. ואני מתביישת בזה.

למה? כי העסק של אבא שלי מתנהל שלא ביושר, הוא נותן לכל העובדים, הסוחרים, היצרנים ולכל מי שקשור-כסף מזויף. באמת. חוץ מלאחד העובדים החדשים שלו, אבא שלך. למה? את שואלת. כי אבא שלך הוא הזייפן השני. הוא זה שיחד עם אבי מערים על כל העולם. והוא עשיר. נגד החוק, נגד היושר, ובלי שום טעם, נגד עצמו.

פעם בחודש לפחות, נעצר עובד אחר. גוי, בדרך כלל, באשמת הזיופים. ואבא שלי, הוא הגאון שמנתב את התפיסות האלו בתחכום, כך שאצבע מאשימה לעולם לא תופנה לעברו.

לפני שבאנו לקבונה, הוא היה בכלא. וכשהצליח להימלט- באנו לפה, בזהות חדשה, בדויה. אני למשל, לא יהודייה. בכלל לא. למדתי הרבה על אורחות חייכם, כדי שהחלפת הזהות תהיה אמינה. וככל שלמדתי, קינאתי. ראיתי אותך חיה חיים יהודיים וקינאתי.

אבל כשאבא שלי הוציא את אבא שלך מהגמרא, והביא אותו אליו ליעוץ עסקי, שכולו על ניתוב הכסף המזויף למקורות אחרים- לא יכולתי לשאת את מצבך, קודם ענייה, משוועת לעזרה בבית צפוף ומלא ילדים, ואחר כך- מוטלת אל תוך שפע פסול, שכל מציאותו בספק.

את יודעת שמן הסתם, יום אחד, אצבע של שוטר תופנה כלפי אביך, ובבת אחת, תאבדו הכול? תחיו לבד? בלי אבא. בלי אבא שלומד, ובלי אבא בכלל. או שאולי הכלא יחזיר אותו למה שהיה פעם, ואת, עם עול עשרות אחייך על צווארך- תשמחי, כשתדעי שאבא שלך הוא אדם טוב? ויהיה לך סיכוי להיות טובה?

או שיש אופציה נוספת אפשרית: שאבא שלי ייתפס קודם. מובן שאז גם אבא שלך יגיע לכלא, וגם אבא שלי. אני כנראה, אשמח שהוא נתפס, ואולי אחליט שלא להיות פושעת כשאגדל. את? לא יודעת מה יהיה אתך. זה לא יעניין אותי אז."

תמנה הביטה בחיך מאולץ במילים הקשות שבדף. היא אהבה את ניתוח העניינים הבהיר שלה. היא לא אהבה את מציאות החיים בה לא האמינה שיש לה סיכוי להיות אדם. אם רק היתה פחות חכמה, ולא היתה מבינה מה אבא שלה עושה!

היא יכולה לקום וללכת למסור אותו למשטרה. אם תצליח, והוא ישב בכלא- הוא ישלח איכשהו מישהו להיפטר ממנה.

תמנה קמטה את הדף בזעם נורא. הפחד הזה! חוסר האונים! חוסר הצדק! למה אבא שלה הוא לא אבא של נחמה, על עוניו ועל מוצלחותו? והדף הושלח מן החלון, ומצא את מנוחתו בין שיחים.

*

האכזבה הייתה איומה. הבנתי שאבא שלי אינו מתפלל. תמנה צדקה ממני. מה עוד היא יודעת על אבא, שאני לא יודעת?

פסעתי בצעדים מהירים לכיוון הבית שלה. רוצה לעלות, לחקור אותה. בבית מטפלת ויקטוריה המנקה בכל העניינים, ואני, יש לפני עוד למעלה משעה עד שאצטרך ללכת לגימנסיה.

מחוץ לביתה, קידמו אותי מדרגות השיש המתישות, וגנן עוד יותר מותש. "מה קורה, אוהד?" שאלתי אותו רטורית, כולי מונחת בתסכול הגילוי העצוב.

"או, נחמה!" הוא ענה, "בואי איתי רגע, תעזרי לי. יש דף בחוץ תקוע בשיחים. בעל הבית התלונן שזה מלכלך, ואני לא מצליח להגיע לשיח הצר הזה!"

"מה? בסדר", הסכמתי בחוסר ברירה. לא אני אסכן את הגנן הטוב ככעסו של אבא של תמנה.

פסעתי בזריזות אל צד הבית, ומתחת לחלון חדרה של תמנה הרמתי דף לבן, מקומט ככדור. פתחתי אותו וכתב היד גילה לי שתמנה היא הכותבת. לא מתאים לה לזרוק מן החלון דף! ולא מתאים לקמט אותו ככה, כמו בזעם, אולי זה קשור לוויכוח ההוא, מאתמול?

עיני נתקלו בשמי על הדף. היא מזכירה אותי! אבל זהו מכתב אישי... ללא ספק,

אינו מיועד עבורי... ואיני אמורה לקרוא בו. אבל היא כתבה עלי! ההתלבטות הייתה קשה, ואני בכוח בלתי מצוי, קימטתי את הדף בחזרה, וכבר עמדתי להשליכו. מן הבית יצאה תמנה בדיוק בזמן המתאים. היא הביטה בי, עומדת בין השיחים ובדף הקמוט בידי, וחיורון נורא כיסה את פניה. "קראת?" היא שאלה אותי בלי קול, ואני לא נענעתי בראשי לשלילה. "קראת?" היא שאלה שוב, והפעם יצא הקול מפי, מקרקר בנואשות. "מה יש, זה סודי?" שאלתי אותה. היא התקרבה אלי, וסטרה בכח על לחיי. את יודעת שאסור לקרוא דפים לא לך?! זעקה, צרודה מבהלה, וחטפה את הדף באגרסיביות מיד. נאלמתי. לחיי צרבה, ותיארתי לעצמי שהיא אדומה. "לא קראתי, תמנה. תרגעי. לא קראתי אפילו מילה. אני מבטיחה". תמנה נשמה עמוק ועצרה באמצע הנשימה, "לא קראת?" היא הביטה בי במבט בוחן, ושערותיה נפלו על פניה, מנסות לכפר על הבושה. היא מן הסתם הרגישה נורא. "לא. את רוצה לספר לי מה כתוב? או מה יש, לשלם לי כנגד המכה שחטפתי עכשיו?" שאלתי אותה, מביטה בה בעליונות וברחמים. הושטתי יד מהססת, והסטתי את שערותיה מפניה, שתדע שאני לא כועסת. "אני לא יכולה איתך, נחמה", תמנה הורידה את פניה אל האדמה, ועיניה נצצו, "את טובה. ואת יודעת למה?" היא שאלה. "למה?" הסתקרנתי. "בגלל השנים הקשות שלך, של העוני", היא ענתה. "בגלל העוני?" שאלתי אותה, ובפנים לא רצייתי להבין. "לא. העוני הוא לא זה. אבל מה שאבא שלך היה אז, ומה שהיית לפני שהגעת לגימנסיה, ולפני שאבא שלך התחיל לעבוד. ואת יודעת מה?" היא שאלה, והעיניים שלה הביטו עמוק בתוך שלי, "אני נותנת לך עכשיו את עצמי מתנה. מתנה די עלובה, תכף תביני. אבל את יכולה לקרוא את זה, ותעשי מה שאת

רוצה. אני עצמי- לא יצא ממני משהו. אבל תנסי להציל את עצמך". והיא הושיטה לי את הדף. רגע הבטתי בה, רצינית, ואז לקחתי אותו, הסתובבתי והלכתי.

*

אני כותבת עכשיו לתמנה. היום בלילה אנחנו עוזבים את קובנה, ועולים לארץ ישראל. עם אבא אחר, אבא של פעם. הראיתי לו את המכתב. הוא ישב איתי לילה, ושאל אותי מה אני חושבת. בכיתי אליו, והתחננתי שיחזור להיות בן של ה', כמו של פעם.

והוא ישב ותכנן איך ומה, ובלי לנקוט שום צעד, כנגד שום אדם, החליט לעלות לארץ ישראל. המצב שם נורא, אני יודעת. אבל אבא לוקח עמו כסף שהוא טוען שיספיק בשביל לחתן אותי בקרוב, בארץ הקודש. וגם את כל אחי אחרי, בעזרת השם, אם רק יחזיקו מעמד בדרך.

"קשה לי לעזוב, תמנה. אני אוהבת את בנות הגימנסיה. אני אוהבת את צחוקן הגויי, הפרוע. ואני אוהבת אותך, חברה טובה שכמותך. אבל אני יותר אוהבת את עצמי כמו שאני אהיה בארץ ישראל מאשר את עצמי כמו שיצא כאן: רדוד, שטחי, וכמוך. אני אוגרת כוח לדרך המפרכת בלוויית כל המשפחה, ומתפללת אל הבורא המון, שייתן לי את התבונה לחזור לעצמי.

את גויה, תמנה. ואם לא תתגיירי- כנראה לא אדע מה עלה בגורלך, בעוד כמה שנים כשסוף הסיפור יבוא. אבל אני תמיד אזכור אותך לטובה, במיוחד אחרי שכל כך צדקת ממני.

האמת היא, שאני מתגעגעת נורא לתקופה ההיא, שלפני השפע. שחייתי יחד עם הטוב בתמימות, עם כל הקושי שבעולם. ואני מתפללת אל השם שלא ייתן לי את ניסיון העוני, כי הוא גדול מדי. אבל גם את ניסיון העושר גם לא אבקש. כי הכסף יעוור עיני חכמים. ואני רוצה להיות טובה. לחיות את העולם כמו יהודייה.

תמנה, נתת לי את החיים, תודה". על המכתב אני לא חותמת, אבא קורא לי לצאת. אני מניחה אותו מתחת לשטיח הכניסה, ומשהו כבד לי בלב. תמנה

תתגייר. או שתהיה לפושעת. והיא יקרה לי היום יותר מכפי שהייתה אי פעם.

*

תמנה הביטה אל מתחת לשטיח. מכתב קטן חיכה לה. אז נחמה לא עזבה בלי לומר מילה. מעניין מה היא תאמר.

עיניה של תמנה רפרפו על פני השורות. העובדות ברורות בו כל כך. המציאות זועקת, והיא יודעת שעליה להחליט. ואם אבא עומד לגלות שבגללה העובד הגדול שלו ברח, והיא לא יודעת מה יהיה אתה, אולי עדיף לה לבחור בטוב?

וחיך קטן קישט את פניה הרטובות, שעה שידעה מה הייתה נחמה אומרת לה. ואת התודה של חברתה ההיא, אימצה לה ללב.

קבוצת דיון

כיכוד להיות מושפעת נכון משפע הדמויות, הלימודים והרצאות?

בת שבע סטנגל שנה ב'

להיות כלי קיבול אמתי, שמוכן לשמוע - ולהפנים ואם נוצרת "אי הסכמה" עם דברי הרבנים צריך להבין שהבעיה בנו ואנו צריכות לגשת ולברר את העניין איתם, כיון שהאמת אצלם ואנחנו באנו לכאן כדי לשמוע אותה. נקודה נוספת! יש במקום המון שפע, והדבר לא צריך לבלבל אותנו אלא ההפך, הדבר צריך להעצים אותנו ולעודד שיש הרבה הזדמנויות ולכן, נתפוס את מה שאנחנו מוצאים בו ענין ודרכו נבנה את המסלול שלנו.

חיה רוזן שנה א'

אנו שומעות שיעורים רבים, הרבנים לא יכולים להקיף את הכל בכמה משפטים - יש להגדיל ראש ולא להיתפס בדוגמאות אלא להבין את הרעיון בדבריו. בשביל לזכור את הדברים שהרב אמר לטווח הארוך כדאי להלביש את הדברים שלו על דוגמא אישית וכך להבין אותם לעמקם - לטווח הארוך.

יעל עמר שנה א'

לא צריך ל"הסכים" עם כל דבר, גם אם הרמה הרוחנית של המרצים גבוהה הרבה יותר מהרמה שאנו מצליחות לדמיין. אפשר להבין שיש דרגות בעבודת ה', ובעז"ה כולנו נזכה להגיע אליהן. כמו שיש 70 פנים לתורה יש שיטות רבות בעבודת ה', וגם אם כל אחת עם התכונות המיוחדות לה מצליחה להתחבר לסוג מסוים של שיעורים, אין זה אומר שהשיעורים האחרים- אין בהם דבר. צריך לנסות להתחבר ולהבין גם לשיעורים שה"קליק" לא בא כ"כ בקלות.

אילנה אלקובי שנה א'

בסמינריו יש מספר מגוון של רבנים ורבניות. ע"מ לקבל את השפע הזה אלינו ולהנות ממנו, אני חושבת שעליך לקחת מס' דמויות שאת מתחברת אליהן, שאת נהנית מהשיעור, ולאחר השיעור לשבת עם עצמך ולחשוב מה אני לוקחת מזה, כמה זה נוגע אלי, איפה אני יכולה להשתפר בזה, ואולי אפילו לסכם נק' חזקות של השיעור ולחזור עליהן שזה יוך להיות חלק ממני וזה לא ישאר רק בתאוריה אלא באופן מעשי. מאחלת המון הצלחה ושנמשיך להיות כלי לקבל את השפע

הודיה מסאמי שנה א'

ברוב הפעמים מגיעים לסמינר כ"כ הרבה סוגים של רבנים והרצאות שונות ומגוונות, בתחילה הרגשתי כמין תחושת בלבול ואי סדר ולכן עשיתי "חושבים" עם עצמי, מה אני יכולה לקחת לעצמי, וע"י כך לבנות את ה"קנביה" שנקראת "סמינר אופקים" - איך לבנות אותה בצורה הנכונה. חשבתי לעצמי במה אני צריכה להתחזק יותר, אם זה יר"ש וכד', וכל הרצאה שדיברה בנושא שאני רוצה להתחזק אני משתדלת להקשיב ולהתרכז. ומומלץ לכולן, להשתדל לשאוף כמה שיותר כל אחת לסוג של הרצאה שאליה היא מתחברת - אחרי הכל, כל אחת ואחת מאיתנו הגיעה לסמינר על מנת להשתדל ולהתחזק כמה שיותר... שבעז"ה נצליח לעלות ולהתעלות...

אין לך אושר יותר אמיתי מבית של תורה
(הרב פינקוס שליט"א, אלישבע שאואט)

ככל שאדם יותר מחובר לקב"ה,
כך הוא נהיה יותר גדול וגדול
(הרב גריינמן שליט"א, אפרת אסולין)

לוותר, לוותר, לוותר, מלוותר לא מפסידים
(הרבנית עמית תחי', תמר גבאי)

אדם צריך לשים לב אם הוא שולט על תאוותיו,
או תאוותיו שולטות עליו
(הרבנית קרליבך תחי', אילנה אלקובי)

ארגז שמלא בחול, אין מקום להכניס בו גם אבנים יקרות
(הרב גריינמן שליט"א, עליזה ברין)

הדרגה של הרב שטיינמן לא שייכת אלינו, אך ודאי שככל שאנחנו
נתקרב יותר לדרגתו, זה ראוי
(הרב פינקוס שליט"א, דבורה רחשה)

הקב"ה לא משאיר אותנו יום אחד בלי משהו להתפלל עליו
(הרבנית ארלנגר תחי', אסתי דדיא)

מהי אהבת ישראל? לצאת מעצמי ולהכנס לנעליים של השני
(הרב מנדרוביץ' שליט"א, רבקי הרנשטיין)

השאיפה היא ברף גבוה, הצעדים קטנים ומדודים
(הרבנית קרליבך תחי', תהילה קרתי)

אנו תמיד קרובים לקב"ה, כי בנינו,
גם אם הם התרחקו הם תמיד בגדר קרובים
(הרבנית צ'ולק תחי', ציפי כהן)

אין אומנות בלי השקפה
(הרבנית קרליבך תחי', יהודית גמבש)

על ידי העיר פרא - אדם יולד
(הרבנית קרליבך תחי', עדן פולק)

הקב"ה נותן נסיונות רק למי שיש את הכוחות לעמוד בהם
(הרב י.א. כהן שליט"א, ציפי אנטון)

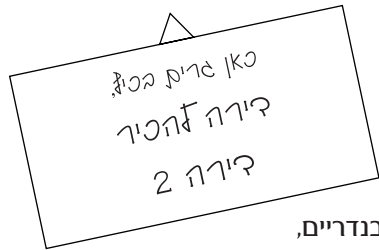
מי היא מורה טובה? מורה שהיא נשמה טובה
(הרב מנדרוביץ' שליט"א, שבי אטיאס)

דרך ארץ הופכת רשע לצדיק, וחוסר דרך ארץ הופך צדיק לרשע
(הרב צור שליט"א, תמר ברגר)

למה כשטמא נוגע בטהור הוא מטמא אותו, ולא להפך?
כי טהור לא נוגע בטמא
(הרב צור שליט"א, אושרת קטון)

בצרפת מדברים צרפתית, בספרד מדברים ספרדית,
ובעולם הבא מדברים אמת
(הרבנית עמית תחי', אוריה דרחסלר)

מדריכה: שרה גבזון.

חניכות: רותי כהאן, דינה טבעון, אביגיל כהן, ציפורה טיטלבוים, הודיה ביג'אוו, לירון ויגל, חיה בנדריים, רחלי רובין, מוריה בטאט, עדן פולק, הדסה טובי, חיה חלימי, מיכל לוק, אשירה רפפורט, קופיף ורוד וזעקני (קופיפה. קופית. קופיקס!).

סטטוס דירתי: אחת מאורסת והשאר רווקות המצפות לישועה.

סקירת המראה דירתי: הגן הבוטני מתלבלב לו בחדר סלון, תמונות משפחתיות, כיסוי מיטה מיוחד לשבת, צלחתה של שרה וקישוטיה הנצחיים של ר.כ, לוח התורניות מסודר לפי צבעים, ואי אפשר להתעלם מפינת צפת מעוררת ההשראה.

שירים דירתיים: "קדושה אני מבקש", "ויקפדיה" **מצונזר**, "אדון עולם", כל שירי עדן המתחדשים להם חדשים לבקרים (יאבבבי!), "היום תאמצנו", "חמאה" (ע"ש החדר האחרון), "אודך ה'", "רעבה/עייפה/צמאה של החיים" המצונזר (יש להן וועדת צנזורה פעילה מאד, כפי העולה מדבריהן).

מילים דירתיות: (אין לנו מילים! יש לנו! אין יש אינו איפה? עדן? אה!) "עדוננו", "לטסטס ולצררץ", "שוניהלה דויס", "מה יהיה איתך" (בצרפתית מדוברת), "גבר", "עמ"י" ו- "טאח טאח" בפרצוף רציני מאד, "דויחה דויחה", "פיסטוק", "בואי", "צוקה", "של הלייף", ולקינח איזו העויה בלתי מתפשרת תו"כ סינון: "אנטיוכוס" (?)

ביטויים דירתיים: "סכנה כאן בונים", "בוא **** בחוץ" (במבטא רוסי), "רעבה כמו אחשורוש ואוכלת כמו עשיו", "ען כי גבה בנות ציון", "טיול חביב סביב סביב", "מה השעה 12 חושבת לעצמה!" אכן שאלה טובה מאד. זו אשר תמצא לה פתרונים מתבקשת לגשת למערכת בדחיות.

אורחים דירתיים: וכאן נזרקה לחלל בו זמנית אותה הקריאה מפיות כולן: צרפתיות! כלומר: כל הצרפתיות של הודיה, חיה ושרה. דירה אחת, ! הלא היא ד. לשעבר, ר.ש, ח.מ. ו-ח.ו, 408, ש.כ.ר, ה.ב, חנמיות, מרי גולן כמובן אך מרמייר במיוחד. (כן, גם אנחנו הופתענו אך יש להם שמות פרטיים. מר מאיר).

מאורע מסעיר: שבת ירושלים-בית חלקיה-יבנאל-צפת בחבצלת הדרום (המערכת חשה חובה לציין כי לאחר עלעול מרפרף בהיסטוריית הסמינר אין עדויות לתקדימים דומים. הן ככל הנראה באמת הראשונות בהיסטוריה), חתולה פרצה לדירה באישון ליל, היו צווחות אך איש לא בא להצילן. מגבת נשרפה. מכתב הערכה מגב' אסתר טולדנו. מישהי התעוררה בבוקר ומצאה את עצמה לבד בדירה השוממה למעט ר. שעמדה כבר לנעול סופית.

לקראת שבת: הרבה אוכל, שירים תימניים, מעיינות מים נובעים ונובעים, ש. מקשטת את המטבח בציפורים ודגים לרמז על הציפורים אשר פורחות להן מהקן. פופקורן, ביקורי סבתות, ולסיום, איזו זכות! הרבנית אסתר מכבדת אותן בנוכחותה בקבלת שבת.

מאכל דירתי: חלב (מתי מתי נקנה כבר פרה), טוסט, קפה, שוקו, לחמניות מקמח מלא, תמרים וננות, פריקה (?), ביצי הגמ"ח ועוגות מירושלים.

חוויה דירתית: בפה אחד יאמר: פדויים. "הסתכלנו על הכוכבים, שיחקנו פרה עוורת, פיקניק וגיטרות, ושמרנו על המרשמלו מהחתולים".

שיא דירתי: (וכאן נעזרנו בזיכרון הפנומגלי של ח.ח. ע"י שידור טלפוני ישיר) 6 בהוראה כוללת, 5 בנות מדירה שלוש תשע"ז, 4 בנות מרחובות, שבע בנות מב'3, דירה 2, ו-1 אלוקיני בשמים ובארץ.

חלום דירתי: להקים את "ישוב הדעת", וועדת איכלוס כבר יש. לעבור דרך הדלת של שרה...

מהיומיום: ערים סביב לשעון. נוכחות מלאה בשעורי הקודש (והלא על כך הצטלש לו הצל"ש המפורסם), הליכות לרוב, מדידת מטפחות.

שעת נעילה: (יש איזה עניין ובליל קריאות נלהבות בעניין האיחורים. האם 2 דק' מוגדרות איחור חמור יותר מחצי שעה?) בכל אופן, אף אחת לא ננעלה אף פעם. בדר"כ רוב הבנות בעיצומה של תפילת ערבית.

דין דירתי: מגזרים, סטיגמות, השתייכות, מוזיקה, מטפחות, חצאיות ארוכות, "מי אמר מהי שפיות", "להתחתן, מתי?" וכמובן - "איפה נגור?" (יישוב הדעת!)

גמ"ח דירתי: ביצים, ("סדינים!") "תכתבי מצעים. זה יישמע יוקרתי יותר") אז. מצעים, טישיו, וכמובן גמ"ח חמשת השקלים לשעבר אשר עדיין בשלבי הקמה.

2 מילים למדריכה: ("איזו קשיחות! בואו נעבור לדירה 408 לרגע!") תטעם תבין!

2 מילים מהמדריכה: תודה לה'!

משפט לסיום: עלו והצליחו! ותען וועדת הצנזורה ותאמר, עלינה והצלחנה.

רחלי וחייהלה אשנבי להווי הפנימי

:
"רגע, אז בואו נראה אם יש יעפת" "לא, מה פתאום, מקטורן הכי שווה" "את בטוחה? לדעתי טינית
הוא ממש טוב" בחורות חשובות עם קלסרים וסיכומים זונחות לכמה רגעים ארוכים בדרך מבר
כל ובחזור את כל המטלות והולכות לבחור... אמ... חלב. "אויש, אין מקטורן. לא שווה אני לא קונה"
"תראו, יש מילה חדשה! תחפיף" "מה קורה לך? זה ממש ישן"
אז הנה מצאנו לנו משחק חדש.
בין כל הלימודים אנחנו ממש יצירתיות (לימודים ממש מפתחים את היצירתיות. בדוק ומנוסה. מדי
בדוק ומדי מנוסה)

ואם תנובה מספקים הכול כלול ב: 5.75 ₪ אז למה לא בעצם?
(היה ספור על דירה שהתקשרה לתנובה לשאול איך אומרים איזו מילה. בנות אופקים! אם יש
מקור מידע אז- ברור שחייבים לנצל עד הסוף. למרות שבעוד סוגריים: (אפשר לפתוח מילון עברי-
עברי. הוא קיים עוד הרבה לפני כל הטכנולוגיה החלבית של הדור המשוכלל הזה כשעוד באמת
אמרו "מקטורן" ואנשים הבינו מה זה)

מכלאות חתולים נראו ברחבי הסמינר ואיתם צצו כל שומרי הטבע והחיות בזעקה נואשת
לדמוקרטיה חתולית אלא ש
הם ממש צדקו מכיוון אחר
החתולים נעלמו העכברים חזרו! ולכל האנשים שלא היו פה שנה שעברה- הגלגל חוזר. זה קורה
כל פעם מחדש.

אז עוד מעט יאספו חתולים חדשים
והעכברים ייעלמו. ככה זה בעולם פעם זה עולה ופעם זה.
אולי נוצל את הבמה לבקשת סליחה של כל השובבים היקרים שהצילו את החתולים. זה נעשה
בתום לב. ולא התכוון להרגיז או להזיק. ברור שזה לא יחזור שנית (אתם שומעים ילדים!?)

אומרים שיש כללים חדשים במגמות. החיילים הטובים נערכים. מפשילים שרוולים וקצת נאנחים.
לא נורא, ילדות טובות ויקרות שלנו, קצת זמן וגם לזה נתרגל ונתארגן, העיקר השם שומר עלינו
תמיד, עם כל הפלוסים האלו.

מטפחות על פנים מוכרות הולכות ומתגלות עם כל יום. אופקים - מקור
הברכה. מזל טוב כל הזמן לשנה ג' העיקר הן ממשיכות לבוא ולהציץ עלינו
מעם המטבח והעבודה. רק כדי שנדע שאחרי הכול זה מה שהכי חשוב ויש
לנו מטרה מאוד ממוקדת בחיים. תודה שנה ג'!

מהשטח

רחלי וחיילה אשנבי להווי הפנימי

דפיקות בהולות על דלת הכיתה. היא נעולה. מישהו שם מתעקש "כנראה שזה ממש דחוף" ממלמלים האנשים. הדלת נפתחת, מישהי שם בפתח. "אני יכולה להביא את הבקבוק למישהי שמשש קר לה?" אף אחד לא יכול לעמוד בשאלה הזו. הבקבוק חם עבר, החיזים התחייכו, האנשים התחממו, והלב עלז. בין השיעורים עוברים בקבוקים חמים, בין השבילים הם נמסרים זו לזו בחום ובידידות כנה, כשמישהי לא מרגישה טוב, כשסתם קר בחדר או בכיתה, חברויות בין בקבוקים חמים, מחשבה טובה, קריאת שמות, הפיכת הקור למשהו חם כל כך, מקרב. ואכפתי. התרשמתי.

מגדל

שינה זה חשוב, שינה זה דבר נחוץ. ובאמת הסיסמא ששגורה כאן בפי אנשי המקום (כולל רבנים, רבניות, מדריכות וכ"ו...) היא: "תאכלי טוב, תשני בזמן (הנכון) ותלמדי טוב". והדגש הוא קודם כל על החלק הראשון שמוביל לשני. אבל... פחות מתכונים (ותשאלו את כל מי שידו בעניין...) לשעות שינה שמתפרסות על פני כל שעות היממה ממש. תראי, אם יוצא לך להכנס לחדר שברמה מסוימת את שותפה לו כמו כל אחת מחמשת או במקרה הטוב משלוש הבנות הנוספות בחדר, ו... החדר אפלולי. וזה קורה בשעות הבוקר הרעננות שנושקות לצהרים שמעריבות אפילו לתוך הלילה... והאפלוליות, היא לא בגלל מזג האויר הערפילי שנכנס ברוך השם למחוזותינו... אלא פשוט בגלל, פשוט בגלל... בת אחת, וכל פעם זה מישהי אחרת... שלא תבינו לא נכון... ישנה, מתנמנמת, נחה, אוגרת כוחות... או כל דבר בעל אותה משמעות רק בשם אחר... ובכל שעות היום. יש ימים ויש ימים, לא הכל דופק לפי ההרגלים שלנו מבית אבא. ולהתחשב באלו שנחות, באלו שלא מרגישות טוב... זה דבר חשוב ונכון... אבל להרגיש את החדר שלי ולא רק כשהעולם גם לו בשלווה בשעות שמיועדות לכך באמת - זה דבר שגם מותר להרגיש, לפעמים. נקודה למחשבה.

צקום לשיפור

המקום הגדול ביותר שיש לי בעולם - הוא המקום לשיפור

הינולים

מדור לאיחולים

הרבנית עמית היקרה לנו מאוד,

תודה על השיעור השבועי והמיוחד. זה קצת מידי קצת פעם בשבוע אבל אנחנו מנסות להתעודד במאמר: לא העיקר הכמות אלא האיכות!
מעריכות ומודות מכל הלב (הפעם התמקדנו) שנה ב'.

לאלישבע המדריכה הכי הכי

הדואגת שתמיד תחייכי...
רצינו להודות על קבלת פנים מיוחדת אחרי חופשת החנוכה
בסעודת מלווה מלכה מושקעת במיוחד
אוהבות ומעריכות-קוטג' שלך (404).

דירה 4 מיוחדת שלנו!!!

אנו מודים לכם על ששמעתם את צעקותינו וגעגועינו ושטפתן אותנו למרות עייפותכן הרבה (בעידוד התורנית כמובן.....)
המשכנה כן!
הכלים מהכיור

פרלה כללללה!

מאושרות, מתרגשות ולא מאמינות מאחלות אושר ועושר בנין עדי עד וסיעתא דשמיא בכל העניינים
אוהבות וילה שלך

יעוץ מס שנה א' חשובות ויקרות!!

מקוות שעברתן את המבחן...;
מאחלות לכן הצלחה בכל;
נצלנה את השבת וצבורנה כוחות;
אחיותיכן לצרה(או שכן או שלא);
מחשביסטיות);

תהילה בהצלחה

שתזכי לבן תורה!
אין עליך
אוהבות המון המון
דירה 1

דירה 7 המושללללמת..שלנו!

שיהיה לכולם שבת שלום
שבת של שמחה והתעלות רוחנית.
אוהבות אתכן-
חני "ויטו" ושמחה לאה

לרותי שלנו!!

שמחות שהצטרפת למשפחתנו...
אוהבות,
דירה 1

לתמר הדודה!!

אומנם פיזית היינו רחוקות,
אבל בלב היינו איתך, קרוב קרוב
ושמחנו הכי שאפשר!!!
מזלט"ים מכל הלב
וילה

רחלי רובין שלנו!

מתרגשות איתך מאד, והגיע הרגע -
אנחנו זוכות להשאיר לך הילול,
הרבה הצלחות,
צוות עלי אופק

היחולים

מדור לאיחולים

PERLA NUESTRA KALA!!!

Mil felicidades! Como nos alegramos con la noticiaaaa!!!

Te queremos fullll

Que tengas muchisima suerte en esta nueva etapa de la vida,
que siempre tengan beraja y todo lo bueno!

SIEMPRE contigo,

Latinass

LATINASSSS!!!!!!

Las vamos a extranar mucho

Pasenla chevere, tranki no lloren mucho que volvemos pronto

Disfruten mucho

SHABAT SHALOM!!!!

Las Queremos Muchooo

Con Carino

Esther y Tamar!!!!

בתיא כהן שלנו!

מתגעגעות אלייך המון, ומזל טוב ענק על הבר מצוה!

תרגישי את השמחה שלנו עד לצפת...

חדשתיים.

למרת שושנה רייזל המכונה שושי!

מרוגשות כולנו עד דמעות לראותך....

את האמת הופתענו...

שולחות לך נשיקות.

שנה ב' וכל בית אופקים ויוצאי חלציו.

פרלה הגרפיקאית שלנו....

איזו הברקה....

מתרגשות איתך מאד,

הרבה מזלט"ים,

גרפיקס.

לרחלי שלנו

רצינו מאד לבוא לבר מצוה - כוווווווווו
אבל את יודעת, אופקים, לא קיבלנו אישור

אז שמחנו מרחוק...

וילה

לשושי של החתונה

ולחתונה של שושי

ושל כולנו!

אפילו שתראי רק אחרי שבת...

המון מזל טוב מכל הלב האוהב!

חבצלת (-של הילדים...)

לנעמי המדהימה

תודה על כל ההשקעה!

אפשר ללמוד ממך מה זה בן אדם לחברו!!!!

בצורה הכי מושלמתתתתתתתתתתת!

אז תמשיכי להוות לנו דוגמא!!!!

מעריכות-

שתינו...

לרחלאה שלנו

שמחות שהצטרפת למשפחה...

אוהבות אותך מאדדדדד!

חמשושיות (המורחבת...)

Queridisima Carol,

Felicidadesss por tu hermana y roommate,

Que se te contagie tambien BZ"H

Te queremosss!!